1e Jaargang, nummer 1, 4 januari 2025

VISSERISTISCH LITERATUURBLAD

KRAAK EN HET SPOOK MYSTERIE

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man ?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden ?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurrood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geirriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Kraak wist dat hij het maar beter kon meespelen, anders zou hij weer zoveel moeten eten of misschien zouden er dan nog ergere dingen gebeuren. 'Oh, ja, maar natuurlijk,' sprak hij. 'Ik zou al uw hoedjes en huisjes wel willen kopen.'

'Nu, ja, dat is wel een beetje overdreven,' sprak Knol, 'maar de klant is koning. Kies maar een hoedje uit, en daarna kunt u een huisje uitkiezen. Daar werkt u dan voor en dan is het af.'

'Af ?' vroeg Kraak. 'En hoelang moet ik voor een hoed en een huisje werken ?'

'Je hele leven natuurlijk,' grapte Knol.

Kraak werd vuurrood, maar hield zich toen in. 'Dus als ik het goed begrijp is het nooit af ?' sprak hij.

'Precies !' schaterde Knol, terwijl ook Knip begon te gniffelen. 'U werkt altijd om uw hoedje en huisje te houden.'

'Oh, dus het is huur ?' vroeg Kraak die dacht dat hij het nu goed begreep.

'Maar natuurlijk,' sprak Knol. 'Het zal nooit uw volledig bezit zijn. Alles is hier van de koning.'

'Wie is de koning ?' vroeg Kraak.

'Dat weet niemand,' sprak Knol, 'en dat is ook niet belangrijk.'

'Een onbekende koning dus,' sprak Kraak. 'En kan ik mijn hoedje ook gewoon op de schoorsteenmantel zetten ? Want ik draag liever geen hoedjes.'

'Doe ermee wat je wil,' sprak Knol, 'maar zonder hoedje kom je er niet in.'
'Waarin ?' vroeg Kraak.

'In dit bosgebied,' sprak Knol.

'Betekent dit dat ik ook gewoon kan weigeren en dan gewoon terugkwam waar ik vandaan kwam ?' vroeg Kraak.

'Natuurlijk,' sprak Knol. 'Niemand leeft hier gedwongen. Maar u wilde door ons gebied zonder u aan de regels te houden. Daarom hadden we u tegen uw zin meegenomen.'

'Aha,' sprak Kraak. 'Dat verandert de zaak. Ik wil geen van uw huisjes of hoedjes, en gewoon terug naar mijn bootje. Ik had nooit voet moeten zetten aan uw oever. Ik zal mijn reis bij deze gewoon voortzetten.'

'Zoals u wilt,' sprak Knol deftig, en samen met Knip bracht hij Kraak terug naar zijn bootje en zorgde ervoor dat alle touwen waarmee hij gebonden was waren verwijderd.

'Tot ziens maar weer,' sprak Knol.

'Ik denk het niet meer,' sprak Kraak, die haastig in zijn bootje stapte en begon voort te peddelen.

'Verder op de rivier gaan maar,' sprak hij tot zichzelf. Hij zuchtte diep. Dat was gelukkig goed afgelopen. Verderop de bosrivier was de begroeiing dichter en dichter, en was het ook veel donkerder. Op een gegeven moment kon Kraak bijna niets meer zien, en moest met zijn bootje naar de oever. Hij stapte uit en liep het donkere bos in. Hij voelde zich verschrikkelijk duizelig. Na een tijdje komt hij aan bij een klein torentje. Hij gaat het torentje binnen en gaat op de trap naar boven. De trap eindigt in een klein torenkamertje waar een mannetje in een geruit jasje aan een tafeltje bij een openhaardvuurtje zit te lezen. 'Goedendag, mijn naam is Kraak,' sprak Kraak. Het mannetje keek op. 'Welkom,' sprak het mannetje. Toen vertelde Kraak zijn verhaal.

'Hoedjes ?' sprak het mannetje. 'Oh, de hoedenmannetjes. Ach ja, ze bewaken een grote schat, dus daarom doen ze zo.'

Nu werd Kraak wel erg nieuwsgierig. 'Wat is dat dan voor een schat ?' vroeg hij.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei het mannetje. 'Het is een soort apparaat dat vertelt hoe het met je gaat, en dan adviezen geeft, maar veel meer weet ik er ook niet van. Het apparaat schijnt ook nachtmerries te geven en liegt nogal veel.'

Kraak keek het mannetje met grote ogen en opgetrokken wimpers aan. 'En dat noem jij een schat ?'

'Nou ja,' zei het mannetje, 'de hoedenmannetjes schijnen het als een schat te zien. Waarom weet ik ook niet.'

'Kunnen we niet met z'n tweeen op onderzoek uitgaan daar om te zien wat die schat daadwerkelijk is ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk,' glunderde het mannetje. 'Alleen is maar alleen, en ik heb ook nog een appeltje met hen te schillen.'

'Met z'n tweeën staan we sterker,' sprak Kraak. 'Misschien kunnen we ze wel om de tuin leiden.' Het mannetje glimlachtte.

'Kom mee,' zei Kraak, 'dan gaan we met mijn bootje.'

'Wacht even,' zei het mannetje. 'We moeten eerst een plan maken, en het beste is om ze vanuit het bos te benaderen, en niet vanuit het water.'

'Wat is de naam van het apparaat ?' vroeg Kraak.
'Het is een lieg-apparaat,' sprak het mannetje. 'Het liegt over iedereen, en steekt hen tegen elkaar op, en daar worden hen die het apparaat bedienen erg rijk van.'

'Dat apparaat moet gestopt worden,' sprak Kraak.

Plotseling kwam er een apparaat binnenrijden. 'Ik heb jullie wel gehoord, hoor,' zei het apparaat. 'Een beetje roddelen over mij achter mijn rug om.'

'Moet je maar niet liegen,' zei Kraak.

'Kom toch,' zei het apparaat. 'Liegen is mijn lust en mijn leven.'

'Dan moet je een ander beroep kiezen,' zei Kraak.

'Helemaal niet,' zei het apparaat. 'Het bevalt me best, en waar bemoei jij je eigenlijk mee ? Ik heb jullie op heterdaad betrapt.'

'Wie wil nou jouw leugens horen ?' zei Kraak.

'Zovelen,' zei het apparaat, 'en zo niet, dan koop ik ze gewoon om. Ik geef ze gewoon een heleboel dingen gratis, en maak ze het hoofd dol. Ik kan ze verslaafd maken, en dan ineens vraag ik er een heleboel voor terug, zodat ik ze alles voor me kan laten doen.'

'En dreigen en chanteren doe je zeker ook als je je zin niet krijgt,' zei Kraak.

'Ik doe alles wat nodig is,' zei het apparaat, 'maar waar bemoei je je toch mee ? Ik hoef aan jou geen verantwoording af te leggen.'

'Wat kom je doen dan ?' vroeg Kraak.

'Niks mee te maken,' zei het apparaat.

Plotseling werd er hard geklopt. 'Binnen,' zei het mannetje met het geruite jasje.

Een lopend stuk steen met armen, benen en een hoofd kwam binnen.

'Wat moet jij hier nou ?' vroeg het mannetje.

'Wie is het ?' vroeg Kraak.

'Ik heb niks te doen,' zei de stenen man.

Het apparaat begon de stenen man vreemd aan te kijken en te onderzoeken. 'Wie is dat ?' vroeg het apparaat.

'Oh, een kennis,' zei het mannetje.

'Ik heb hem hier nog nooit gezien,' zei het apparaat.

'Dan heb je je werk niet goed gedaan,' zei Kraak.

De stenen man ging aan het tafeltje zitten en boog zijn hoofd.

'Ben je depressief ?' vroeg het mannetje.

'Nee,' zei de stenen man, 'gewoon moe.'

'Dat is altijd zo rond deze tijd,' zei het mannetje. 'Wel meerderen hebben daar last van.'

'Nee, ik heb gewoon te hard gewerkt,' zei de stenen man.

'Wat doe je dan ?' vroeg het mannetje.

'Och,' zei de stenen man, 'ik heb tijdenlang dit lieg-apparaat in de maling genomen, zonder dat het wist dat ik het was, en zonder dat het mij kende.'

Het lieg-apparaat begon heel kwaad te worden, en begon op de stenen man in te slaan. 'Dus jij bent degene geweest. Je bent op heterdaad betrapt,' zei het apparaat.

'Nee hoor,' zei de stenen man. 'Ik werk bij de geheime politie.'

'Dan is het geen geheim meer,' zei het apparaat.

'Jawel hoor,' zei de stenen man, die opstond, een stenen pistool trok en het richtte op het apparaat.

'Nou niet gemeen en gevaarlijk gaan doen,' zei het lieg-apparaat die direct achteruit reed.

'Zodra ik mezelf bekendmaak gaan er natuurlijk koppen rollen,' zei de stenen man, 'want het moet natuurlijk wel geheim blijven.' Toen schoot hij het apparaat aan flarden.

'Pssst, aan niemand vertellen, hè,' zei de stenen man tegen Kraak en het mannetje, en ging toen de deur uit en het trappetje van de toren af.

Kraak en het mannetje keken elkaar verbaasd aan. 'Nou ja, dat is in ieder geval netjes opgelost,' zei Kraak.

'Dat mogen we natuurlijk hopen,' zei het mannetje die naar de flarden van het apparaat keek die op de grond lagen. Snel raapte hij de flarden op en wierp ze in het openhaardvuurtje. 'Griezelige spoken,' zei het mannetje terwijl hij naar het vuurtje keek. 'Gelukkig gaan ze door de schoorsteen naar buiten.'

'Ik moet weer eens gaan,' zei Kraak. 'Ik hoop dat die spoken me verder niet lastigvallen.'

Toen Kraak die nacht in zijn bedje lag had hij nachtmerries over spoken. Hij draaide in zijn bedje. Hij had eigenlijk gehoopt dat de stenen man ook met de spoken zou afrekenen. Maar dat gebeurde niet. Kraak had er een zware dobber aan. Sinds toen werd hij elke nacht lastig gevallen door spoken. Hij probeerde er allerlei middeltjes tegen te maken, maar eigenlijk hielp niets. Hij dacht : 'Tja, wie schiet er dan ook zomaar een lieg-apparaat aan flarden. Daar komt natuurlijk gespook van. Een lieg-apparaat kon niet zomaar vernietigd worden. Daar moest veel meer voor gebeuren. Kraak moest daar hele wijze boeken voor lezen. Hij studeerde en studeerde. Hij moest de spoken te slim af zijn, net zoals de stenen man het apparaat te slim af was. In een heel dik boek werd er over een heel vreemd dansje geschreven wat Kraak zou moeten maken, en dat deed hij dan

maar. Elke nacht voordat hij ging slapen deed hij het dansje, en dat hielp in ieder geval al een beetje. Maar Kraak moest veel meer studeren. Maar hoeveel hij ook studeerde, hij kwam niet van de spoken af, en op een gegeven moment werd het zo erg dat hij naar ome Dik moest, de laatste hulp bij ongelukken zoals ze hem noemden, als ieder ander middel zou falen. Ome Dik was een apparaat, een gevechts-apparaat, en het was eigenlijk een kaartenmachine, want hij gaf altijd kaartjes met advies erop. Ome Dik woonde in een huisje diep in het bos, en daar zou Kraak naartoe gaan. Kraak pakte wat spulletjes bij elkaar en ging in zijn bootje. Na een uurtje peddelen was hij eindelijk bij ome Dik aangekomen. Dat was weer een hele reis geweest. Ome Dik kwam er in de verte al aan. Ome Dik reed op wieletjes, en was blij Kraak te zien. 'Zo jongen,' zei ome Dik. 'Dat is lang geleden, hè ? Ken je me nog ?'

'Jawel, ome Dik,' zei Kraak.

Ome Dik legde een arm om de schouder van Kraak en samen gingen ze naar het huisje van ome Dik. Er groeiden hier prachtige geurende bloemetjes waar allerlei bijtjes op dansten. 'Het is gelukkig mooi weer,' zei ome Dik.

'Ja, gelukkig wel,' zei Kraak.

Toen ze binnengekomen waren keek Kraak in het rond. Dit herinnerde hij nog wel. Hij was blij ome Dik weer eens te zien, en zijn huisje. 'Zeg het eens,' zei ome Dik. 'Wat kan ik voor je doen, Kraak ?'

'Nou, ome Dik,' zei Kraak, 'moet u eens luisteren. Ik heb de laatste tijd nogal veel last van spoken. Ze geven me slapeloze nachten, en als ik dan eens slaap, dan geven ze me nachtmerries.'

'Tjonge,' zei ome Dik. 'Nou, dat is niet leuk. Hoe is dat eigenlijk gekomen ? Waar heb je die spoken ergens opgetrommeld ?'

En toen vertelde Kraak het hele verhaal over de lieg-machine.

Ome Dik begon te lachen. 'Maar jongen,' zei hij. 'Natuurlijk kun je niet zomaar zo'n machine aan flarden schieten en dan denken dat het af is. De flarden liegen door, en worden tot spoken, vooral als je ze dan ook nog eens in het openhaardvuurtje werpt. Dan worden ze woest, dan worden ze duivels, hels, en tja, dan krijg je spoken die je overal volgen.'

'Ze laten me niet meer met rust,' zei Kraak.

'Ja, jullie hebben ze woest gemaakt, hondsdol,' zei ome Dik. 'Een lieg-machine, neem dat maar van mij aan, die pak je heel anders aan. Met een kaartspel, trek maar een kaart.'

Kraak keek ome Dik even verbaasd aan. 'Trek maar een kaart, jongen,' zei ome Dik.

Voorzichtig liep Kraak op ome Dik af en aarzelde even, en drukte toen op een knop, en daar kwam een kaart uit. Kraak keek naar de enorme machine. Door het raampje zag hij hoe de kaarten binnenin nog steeds werden geschud.

'Lees het maar voor, Kraak,' zei ome Dik.

Toen las Kraak hardop : 'Op reis. We doen het allemaal wel eens. Maar pas dan goed op wat voorbijgangers allemaal aanbieden. Neem geen sigaretten van ze aan om zomaar je problemen te verbranden. Ga gewoon echt op reis, weg van iedereen, even er helemaal uit, en trek eens een kaartje van ome Dik.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'En dat is goede reclame voor uw machine, ome Dik.'

'Goedzo,' zei ome Dik. 'Trek nu je tweede kaartje.'

Weer drukte Kraak op de knop, en er floepte een tweede kaartje uit.

'Lees weer hardop,' zei ome Dik.

Weer las Kraak hardop : 'Ja, haha, daar is ie weer. Ome Dik is er weer met een kaart. Dingen zomaar verbranden in een open haard is geen goed idee, maar speel eens een spelletje kaart met ome Dik, om dingen eens echt goed te verwerken. Ome Dik weet wel een oplossing, als je maar het geduld hebt om naar hem te luisteren. Kom daarom gauw bij ome Dik, en leg hem je problemen uit. Dan zal ome Dik wel laten zien hoe het hoort, en hoe je met allerlei soort gespuis deftig afrekent. Met de botte bijl alles oplossen doen we niet meer, want het lost eigenlijk niks op, en maakt dingen alleen maar erger.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'Wat nu, ome Dik ?'

'Derde kaartje,' zei ome Dik.

Weer drukte Kraak op de knop en trok er een kaartje uit. De machine begon te gloeien.

Weer las Kraak hardop : 'Stop. Al is het maar voor even. Denk even na voordat je wat doet. Tel even tot tien. Ome Dik is er weer. Tijd om te luisteren. Stop even met alles waarmee je bezig bent.'

'Dat heb ik gedaan, ome Dik,' zei Kraak. 'Zeg, komt er nog wat van. Ik heb geen uren de tijd. Ik kom gewoon voor advies, en niet om allerlei dingen te horen die ik al weet, en dat de machine me vertelt wat ik al gedaan heb. Daar heb ik niks aan.'

'Trek de vierde kaart,' zei ome Dik. 'Wees toch niet zo ongeduldig, jongen. Ome Dik moet eerst opwarmen.'

'Nou, nog eentje dan,' zei Kraak, en trok een kaart.

'Wow, welkom bij ome Dik,' stond er op de kaart. 'Welkom, lieve mensen, ome Dik is er weer. Gaat u maar zitten. De show gaat zo beginnen. maak het uzelf gemakkelijk. U heeft nog wel even tijd om naar de keuken te gaan voor een lekker glaasje sap, thee of koffie. U heeft nog wel even tijd om een lekker gebakje te pakken of een bakje popcorn. Het gaat weer een geweldige show worden, met als gastheer niemand minder dan ome Dik.'

Kraak begon nu echt boos te worden. 'Daar hebben we toch allemaal niks aan, ome Dik. Dat weten we toch allemaal al ? We komen hier niet verder mee. Ik wil van mijn spoken af. Ik ga geen kaartjes meer trekken, want het leidt nergens toe. Alleen maar een hoop onzin en gepraat. Allemaal advertenties.'

'Je hebt geen geduld, Kraak,' zei ome Dik. 'Je bent maar een opvliegerig mannetje. Kletsen is alles wat je kunt, maar luisteren ? Ho maar. Ik heb het met je gehad, Kraak. Je bent van de show weggelopen, terwijl de show nog niet eens was begonnen. Zo maakt ome Dik geen kaartjes. Zo doet ome Dik geen zaken.'

Kraak werd toen zo boos dat hij de machine een mep gaf. Boos liep Kraak toen het huisje uit.

'Succes met je spoken !' riep ome Dik hem na.

'U bent het ergste spook !' riep Kraak. Maar toen hij weer bijna bij zijn bootje was aangekomen kreeg hij spijt hoe hij ome Dik had behandeld en ging weer terug.

'Het spijt me, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik weet dat u gelijk hebt. Ik ben te opvliegerig. Kunt u daar misschien ook wat aan doen ? Ik zal me dit keer proberen beter te gedragen.'

'Trek maar een kaartje,' zei ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar er kwam geen kaartje uit, maar koffie prut. Dat spoot gewoon op Kraak's broek. 'Ik heb het verdiend,' zei Kraak. Kraak drukte weer op de knop, en toen spoot er sinaasappelsap uit, ook op zijn broek. 'Bah !' riep Kraak, 'maar ik heb het verdiend.' Weer drukte Kraak op de knop, en daar vloog eindelijk een kaartje uit, maar het vloog door de hele kamer. Kraak moest er toen van alles aan doen om het kaartje te vangen. Toen hem dat eindelijk lukte en hij het kaartje in zijn hand had kon hij het kaartje niet lezen. De letters waren heel onduidelijk en vaag.

'Ik kan het niet lezen, ome Dik,' zei Kraak.

'Nee,' zei ome Dik. 'Het is de wraak van de kaarten over hoe je hen behandeld hebt. Ze zijn flink boos.'

'Toe nou, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik heb me verontschuldigd.'

'Ik kan het niet helpen, Kraak,' zei ome Dik.

'Wat moet ik nu doen ?' vroeg Kraak.

'Wachten totdat ze afgekoeld zijn,' zei ome Dik.

Kraak wachtte en wachtte. Hij wachtte wel een uur. Toen kwam er eindelijk vanzelf een kaartje uit. 'Spoken, hè ?' stond er op het kaartje. 'Los het zelf maar op.'

'Ze zijn nog steeds boos, ome Dik,' zei Kraak, 'die kaartjes.'

'Tja, jongen,' zei ome Dik. 'Je hebt ze goed boos gemaakt. Kom anders morgen bij me terug en probeer het opnieuw. Laten we er een nachtje over slapen.'

'Kan ik hier logeren ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk, jongen,' zei ome Dik.

En zo bleef Kraak die nacht bij ome Dik logeren. De volgende ochtend was hij al vroeg op, en ook ome Dik. 'Druk maar op het knopje, Kraak,' zei ome Dik.

Kraak drukte erop, maar er droop alleen maar koffieprut uit de machine.

'Volgens mij is de machine, kapot,' zei ome Dik. 'Dan moeten we naar tante Helmes.'

'Wie is dat ?' vroeg Kraak.

'Oh, die woont dieper in het bos, nog dieper dan ikzelf, en die herstelt apparaten,' zei ome Dik.

En zo gingen Kraak en ome Dik samen nog dieper het bos in die dag, in Kraak's bootje, om naar tante Helmes te gaan. Het was wel een uur peddelen. Helemaal vermoeid kwamen ze aan bij het huisje van tante Helmes die aan de oever van de bosrivier woonde. Ze kwam direct naar buiten rennen. 'Ik zie het al, ik zie het al !' riep ze. 'Spoken hebben je apparaat in bezit genomen.' Ze trok hen direct mee naar haar huisje. Ze haalde ook direct een verband trommel erbij.

'Verband ?' vroeg Kraak verbaasd. 'Gebruik je dat voor kapotte apparaten ?'

'Ja, ja,' zei tante Helmes, 'maar het is speciaal verband.'

'Hoe gaat dat dan, tante Helmes ?' vroeg Kraak.

Tante Helmes begon de machine helemaal te omwikkelen met verband.

'Het lijkt wel een mummie zo,' zei Kraak.

Toen haalde ze er allerlei injectie spuiten bij en begon het apparaat te injecteren.

'Eng hoor,' zei Kraak. 'Met die spuiten.'

'Welnee,' zei tante Helmes. 'Daar knapt hij van op.'

'Het zal allemaal wel,' zei Kraak. 'Ik heb er geen verstand van.'

Na een tijdje haalde ze het verband eraf. Toen drukte ze op het knopje en er floepte een kaart uit.

Hardop las ze : 'Welkom. Je bent net op tijd. Het kaartspel gaat zo beginnen. Neem allen plaats en zeg wat uw probeem is, en we gaan aan de gang.'

'Ach,' zei tante Helmes. 'Volgens mij is er veel meer aan de hand. De kaartenbak van de machine is oud. Met dit soort kaarten kun je niet veel en jaag je iedereen alleen maar weg.'

'Dat zei ik hem al,' zei Kraak, 'maar hij wilde niet luisteren.'

'Er moet een nieuw kaartensysteem in,' zei tante Helmes. Ze schroefde de machine open, trok het deurtje open, en haalde de kaartenbak eruit, en verving het met een nieuw kaartensysteem. Het nieuwe kaartensysteem glimde heel mooi, en er zaten veel meer kaarten in. Toen deed tante Helmes het deurtje weer dicht en schroefde de machine weer vast.

Toen drukte ze op het knopje. Direct floepte er een kaartje uit. 'Lees maar, Kraak,' zei ze.

Kraak las toen hardop : 'Wawoetsedipan akoemoedoetsi Santanio Palero Kri Krak De Dik Makus, Ha Ha.'

Ome Dik werd woest. 'Die taal ken ik niet ! Je hebt mijn machine verprutst !'

'Nee,' zei tante Helmus. 'Nee, nee, hij moet nog opstarten.'

'Trek weer een kaartje, Kraak,' gromde ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar toen ontplofte de hele machine. Kraak schrok. Ook tante Helmes schrok. 'Ik denk dat hij gewoon te oud was, Kraak,' zei tante Helmes. 'De hele machine moet vervangen worden, en niet alleen maar het kaartensysteem.' En zo werkte tante Helmes uren na uren om alle onderdelen van de machine te vervangen. Het werd een geheel nieuwe ome Dik. 'Waar zijn de spoken ?' gromde ome Dik.

'Ik heb sinds ik bij jullie ben geen last meer van spoken gehad,' zei Kraak.

'Het is oorlog,' gromde ome Dik. 'Het ergste spook is het spook van ongeduld.'

Ome Dik had nu veel meer knoppen, en tante Helmes begon ze in te drukken. Ome Dik begon steeds meer op hol te slaan en begon woest om zich heen te slaan. 'Waar zijn de spoken ?' gromde hij weer. 'Ook een erg spook is het spook van de roekeloosheid.'

'Ga dan even rustig zitten,' zei tante Helmes.

'Ik ga niks rustig,' gromde ome Dik. 'Ik ben op oorlogspad.'

Maar ome Dik werd steeds woester en woester. Het werd zo erg dat zowel Kraak als tante Helmes op de vlucht moesten slaan. 'Snel, naar mijn bootje !' riep Kraak.

'Hij slaat totaal op hol !' riep tante Helmes. 'Hij is een woesteling.'

Kraak en tante Helmes gingen vlug het bootje in, en Kraak begon hard te peddelen. 'Laten we maar naar mijn huis gaan,' zei Kraak tegen tante Helmes. 'Wat is er eigenlijk met ome Dik aan de hand ?'

'Ik weet het niet,' zei tante Helmes. 'Hij is ergens door op tilt geslagen.'

'Misschien moeten we inderdaad meer geduld hebben, ook hiermee, en wachten totdat hij afgekoeld is,' zei Kraak.

'Ja, en de oorlog tegen de spoken is zwaar,' zei tante Helmes.

Kraak zuchtte. 'Ik wou dat ik kon helpen,' zei Kraak.

'Dat doe je al,' zei tante Helmes. 'Meer dan je ooit zult beseffen.'

Ze besloten er maar een nachtje over te slapen. Tante Helmes bleef bij Kraak logeren, en de ochtend daarna was er een mooie en kalme dag begonnen. Toen ze aan het ontbijt waren werd er geklopt. Het was ome Dik. Hij was inmiddels flink gekalmeerd. 'Nou, het is gebeurd, hoor,' sprak hij. 'Ik heb die spoken een flink lesje geleerd.'

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Je bent niet voor niets admiraal van het bosleger.'

Ome Dik glimlachte. 'Ze moeten het maar met me doen,' zei hij. Maar na een tijdje begon ome Dik weer vreemd te doen, en werd woester en woester. 'Ik denk dat het het alarm is,' zei tante Helmes.

'Ik voel me niet goed,' zei ome Dik.

'Ja, misschien het spook alarm,' zei Kraak.

'Waar zijn die spoken ?' gromde ome Dik.

'Ze zijn vaak onzichtbaar, dus ze kunnen overal wel zitten,' zei Kraak.

'Ik haat ze, die spoken,' zei ome Dik.

'Lees eens een goed boek,' zei tante Helmes. 'Er is nu ook een knop voor boeken bijgekomen.'

'Echt waar ?' vroeg ome Dik.

'Ja, hier,' zei tante Helmes, terwijl ze één van de knoppen van het apparaat indrukte. Toen viel er zo een boek uit. Ome Dik raapte het op, en begon direct te lezen. Hij las en las en stopte niet meer, en ging er zelfs voor naar het speciale leeskamertje in het huis van Kraak.

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Dat heeft hem flink gekalmeerd en nu is hij zoet.'

'Gelukkig maar,' zei Kraak.

Tegen de avond kwam ome Dik helemaal blij uit de leeskamer. 'Ik heb zulke mooie dingen gelezen,' zei hij. 'Dat zouden jullie ook eens moeten doen.' En zo gingen ze alle drie de rest van de avond, en zelfs een stukje van de nacht, lezen. En van spoken hadden ze toen nog maar weinig last. Soms als ze dan nog eens een probleem hadden, dan gingen ze gewoon naar ome Dik, en dan drukten ze op de boekenknop voor een nieuw boek, wat hen leerde hoe met het probleem om te gaan en hoe het probleem op te lossen. Vaak waren ze na het lezen van het boek het probleem alweer vergeten.

Op een dag kwam ome Dik hen beiden ophalen met zijn nieuwe schip, en hij liet hen alle mooie plekjes van het bos zien waar ze nog nooit waren geweest, en toen gingen ze over de bosrivier helemaal naar de zee toe. Dat vond Kraak zo mooi dat hij er sinds toen hele mooie dromen over had. Ze beleefden zo een heleboel mooie avonturen, die ook in de boeken van ome Dik kwamen te staan. Iedereen kon bij ome Dik terecht voor advies. En vaak had hij ze dan ook een heel mooi boek te geven. Zo werd ome Dik een hele geliefde en hele beroemde admiraal van het bos, en Kraak was natuurlijk zijn beste vriend. Vaak gingen ze naar tante Helmes, de apparaten dokter, die vaak aan ome Dik sleutelde om hem nog beter te maken. Vandaar dat tante Helmes en ome Dik ook uiteindelijk met elkaar getrouwd zijn. Ook Kraak ging naar het huwelijksfeest in het bos. Het was een mooie dag, en er stond een hele hoge taart waar iedereen een stukje van kreeg.

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, verhalenbundel

DE BOEKENSLAGERIJ - 1

Dokter, dokter, kom niet te dichtbij, want dan zul je ziek worden zoals ik ben, en het verschil tussen dokter en patient zal er niet meer zijn. Tussen spoken en mensen is de wereld van het denken, de wereld tussen slapen en waken, tussen het nu en de geschiedenis, daar waar de boekenslager ijverig en onverbiddelijk slacht.

Hoofdstuk 1.

Jan van Aalst was slager. Het was zijn beroep, en hij hield van zijn beroep. Altijd had hij zijn gasten wel een stukje vlees aan te bieden. 'Het leven is maar saai zonder een stukje vlees,' zei hij altijd. Hij zei het vaak, en een keer toen hij dat aan een jong meisje zei die hij kende zei ze : 'Daarom.' Ja, de slager was geliefd en gekend in het hele dorp. En hij kende ook iedereen. Hij had altijd wel een vriendelijk woord op zak voor elke voorbijganger. En natuurlijk als de gelegenheid zich aanbood, dan kon hij het niet laten om even een positief geluid te maken voor de vlees industrie, om de mensen er aan te herinneren dat dat toch echt bij het leven hoorde, en dat daar gretig gebruik van gemaakt diende te worden. Toen een vader van een familie in het dorp zich eens per ongeluk door het hoofd had geschoten tijdens de oefening met de windbuks en dit niet overleefde kwam hij met een hele schaal vol vlees naar de familie toe om hen te troosten en hen een hart onder de riem te steken. De slager was geliefd, en goed ook. Op handen werd hij gedragen. 'Zo'n man moeten ze koning maken,' werd er vaak gezegd. Hijzelf was daar altijd heel bescheiden over. Hij deed het gewoon om de mens deelzaam te maken in het genieten van een stukje vlees. Dat deed het leven veel goeds volgens hem. Ze konden er ook de klapmolen mee op, zei hij altijd. Maar niemand wist goed wat hij daar nu mee bedoelde. Hij kon soms dingen zeggen waardoor mensen niet meer wisten hoe ze het hadden. Hij had ook een vreemd accent. Hij was niet altijd even goed verstaanbaar.

Hij was een slager in hart en nieren, een echte vakman werd hij genoemd. Maar 's nachts was zijn leven een hel. Hij had altijd dromen over de draaiende slachtmachines, en zag het ook altijd voor zich als hij probeerde te slapen. En hij had nachtmerries, verschrikkelijke nachtmerries. Het nachtleven begon hem steeds meer te beheersen, ook overdag, totdat hij zijn werk niet meer kon doen en naar een rustoord moest gaan. Er kwam wel een nieuwe slager voor het dorp, maar de mensen misten hem verschrikkelijk. Hij werd bedolven met kaarten. De nieuwe slager was lang niet zo vriendelijk als hem, en werd vaak zelfs bot genoemd. 'De dodenrechter' noemden ze hem weleens. Nee, ze wilden dat Jan van Aalst maar weer zo snel mogelijk zou terugkeren. Maar ja, het ging steeds slechter met hem daar in het rustoord. Hij werd 's nachts verschrikkelijk geplaagd door die dromen en nachtmerries. Altijd moest hij maar weer hetzelfde voor zich zien, de draaiende slachtmachines. Zelfs overdag had hij geen rust.

'Oh, het is verschrikkelijk,' klaagde hij. 'Zou ik hier ooit weer overheen komen ?'

Zijn vrouw was erg bezorgd om hem, maar ja, wat kon ze doen ? Een indiaans gezin in de buurt noemde het de wraak van de dieren. Hij had ze geslacht en nu kwamen ze naar hem terug om zijn ziel te teisteren. Zodra dat werd opgebracht

werd er vrolijk overheen gekletst. Nee, ze konden de slager niet kapot maken. De slager zou wel weer terugkomen. Daar hadden de mensen van het dorp het volste vertrouwen in. 'Eens een slager, altijd een slager,' zeiden ze. Maar hij kwam niet meer terug. Hij moest zelfs overgeplaatst worden naar een zwaarder rustoord waar ze hem beter zouden proberen te helpen, maar daar verslechterde hij nog meer.

Jan van Aalst was nu nog slechts een kasplantje. Hij had het er ook over dat hij nu zelf naar de slager moest. Hij kon nauwelijks nog praten. Op een dag werd hij bezocht door een dominee, maar die kon eigenlijk geen woord uit hem krijgen. De dominee zei wat troostende woorden op en bad toen. 'Ja, Jan,' zei de dominee. 'In diepe zonde heb je geleefd, jongen. Geen zorg voor de dieren, mensen hebzuchtig maken met al dat vlees, enzovoorts enzovoorts. Dat is ook geen leven, jongen. Het dier is onderdeel van jezelf. Je hebt het jezelf aangedaan. Maar bij God is vergeving als je een slager van slagers wordt. Predik het woord.' Toen ging de dominee weg.

'Een slager van slagers ?' dacht Jan bij zichzelf. 'Zou dit mijn laatste kans zijn ?'

Jan kreeg een nieuw medicijn, en kreeg toen veel van zijn bewustzijn en vermogens terug. Het was wonderlijk hoe snel hij er op reageerde en hoe snel hij genas. Hij was de woorden van de dominee grotendeels vergeten, maar hij herinnerde nog wel de woorden 'een slager van slagers.' Hij vroeg zich af wat het betekende. Niet lang daarna mocht Jan weer naar huis. Hij wilde geen vlees meer eten. Hij besloot de dominee te bellen om te vragen waar het ook al weer over ging. 'Slager van slagers, dominee ? Wat bedoelt u daarmee ?' vroeg hij.

'Kom maar langs,' zei de dominee, en gooide de hoorn op de haak. Binnen drie minuten was Jan bij het huis van de dominee en drukte op de bel. De vrouw van de dominee deed open. 'Hij zit op de bank in de woonkamer,' zei de vrouw. Jan liep naar binnen en ging door de gang de woonkamer binnen. Er stond daar ook een oude piano. 'Oh, u bent ook nog muzikaal, dominee ?' vroeg Jan.

'Nee, dat doet mijn vrouw,' zei de dominee. 'Ze is een rijder.'

'Oh, ze rijdt de piano ?' vroeg Jan lachend.

'Ja, omdat ze niet op dieren rijdt,' zei de dominee. 'Ze houdt van dieren.'

'Ja, dat wist ik,' zei Jan. 'Jullie waren altijd de enigen in het dorp die geen vlees bij mij kochten, en die indiaanse familie.'

'Zo, kom er eens mee voor de dag, Jan,' zei de dominee. 'Wat wil je weten ?'

'Nou, ik zou graag willen weten wat u bedoelt met 'slager van slagers,' zei Jan.

'Ga eens zitten, Jan,' zei de dominee. Ook Jan ging zitten, tegenover de dominee op de bank aan de andere kant van de tafel.

'De slager van slagers is de koning,' zei de dominee, 'de koning van de slagers. De slagers moeten doen wat de koning zegt, anders krijgen ze straf en komen ze de gevangenis in.'

'Interessant,' zei Jan, 'maar wat slachten ze precies ?'

'Nou, geen dieren,' zei de dominee.

'Dat begrijp ik,' zei Jan. 'Nu ik een tweede kans heb gekregen raak ik geen vlees meer aan.'

'Precies,' zei de dominee.

'Wat is het ?' vroeg Jan.

'Had je mijn woorden vergeten die ik erna zei ?' vroeg de dominee. 'Ik zei : predik het woord. Het woord is het beste slachtmes.'

'Oh, dus ik moet dominee worden zoals u ?' vroeg Jan.

'Nee,' zei de dominee.
